

Side Effects

Else De Donder*

Side Effects is in de eerste plaats een goede, degelijke, psychologische thriller. Zo eentje die jou even vastpakt en die je zelf ook niet meteen wilt loslaten. Een film met inhoud ook. Regisseur Steven Soderbergh zou hiermee zijn laatste langspeelfilm afgeleverd hebben, want de man heeft behoefte aan een filmsabbatical. Soderbergh kennen we van de films *Sex, Lies, and Videotape*, *Erin Brockovich*, *Traffic*, de *Ocean's*-trilogie en nog vele andere. Hopelijk is *Side Effects* toch nog niet de laatste in de rij.

De recensenten herkenden in de film trekken van Hitchcock of *De Palma*. En ja, die werd ook ik zeker gewaar. Ze zaten vooral in de subtiële suspense en in de donkerte van de hoofdpersonages. Het lag er dus allemaal niet duimendik op. En dat maakt van *Side Effects* een fijne filmervaring. Van de inhoud kan ik eigenlijk niet veel prijsgeven, zonder te veel te verklappen. Emily's man komt thuis na vier jaar gevangenis. De liefde tussen het perfecte koppeltje moet echter al gauw afrekenen met de depressie en zelfmoordpogingen van Emily. De psychiater van dienst, dr. Banks, weet

zich er ook niet zo goed raad mee en gaat zelf te rade bij Emily's ex-psychiater.

En dan komt het wondermiddel Ablixa in beeld: 'Diegene die deze pillen maakt, zal rijk worden.' Alleen heeft het als bijwerking slaapwandelen ... Ablixa is een fictief antidepressivum op basis van het fictieve bestanddeel alipazone. Over het middel en de effecten werd een heuse doch fictieve website opgezet (zie www.tryablixa.com). Naast een reclamefilm-pje waarin Ablixa volgens alle clichés wordt aangeprezen, bevat de website een test. Dr. Banks - jawel: Jude Law - stelt je drie ja/nee-vragen, om na te gaan of jij ook baat kunt hebben bij Ablixa.

Side Effects is niet zomaar een thriller over het zoveelste moordverhaal waarin gedurende de duur van de film op zoek wordt gegaan naar de dader. Geen klassieke whodunit, al bevat de plotwending wel degelijk een moord. Deze zie je gebeuren, dus de dader is vrij snel bekend. Daar gaat de film niet over; Soderbergh pakt het anders aan en stopt heel wat onder de oppervlakte. Zo gaat *Side Effects* over het maatschappelijk ingeburgerd zijn van antidepressiva slikken, over de farmaceutische industrie die nieuwe producten in de markt zet, over hoe reclame de doelgroep aanspreekt, over

* E. De Donder is stafmedewerker bij de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen te Brussel. E-mail: else.dedonder@vad.be.

voorschrijfgedrag van psychiaters, over gedwongen psychiatrische opname, over familieleden die aan de kant staan, over hebzucht en over carrières. Zaken die - hoewel ze zich duidelijk in een Amerikaanse context afspelen - toch ook in West Europa herkenbaar zijn. Al die thema's komen bondig aan bod, maar zijn toch steeds sluimerend aanwezig. De film toont tevens het gemak waarmee kennissen, vrienden of collega's elkaar op een feestje of op het werk antidepressiva aanbevelen; alsof het om het lekkerste recept voor chocoladetaart gaat, waarmee je zeker je schoonmoeder kan inpalmen. Terwijl het gaat om medicijnen die de werking van de hersenen beïnvloeden en die door farmaceutische firma's gepromoot worden in een sfeer van roze wolkjes.

De hoofdvraag is of de moord gebeurd zou zijn als de dader geen Ablixa had genomen, voorgeschreven door een psychiater die patiënten 'werft' voor een farmaceutische firma. Er zit (gelukkig) meer achter het motief dan dat. Het is

ten slotte film, een thriller zelfs. Maar toch ga je nadenken over de bijwerkingen van dergelijke medicijnen. Wat als ...? En over de begeleiding door artsen. Hoe gaan zij te werk? En verloopt het wel correct? Wie beslist mee over het voorschrijfgedrag, de patiënt, de familie of de arts? En wie heeft het laatste woord? Wie is hier eigenlijk het slachtoffer? En wie is er ziek?

Reken er niet op dat je vrolijk de bioscoop uitloopt, want bij het verhaal zul je ongetwijfeld nog even stilstaan. Ik vermoed wel dat je zult genieten van de koel gestileerde beelden. En van de muziek - ook weer subtiel, maar toch aanwezig. Uiteraard lonen de knappe acteursprestaties van Rooney Mara (Emily), Jude Law (Dr. Banks) en Catherine Zeta-Jones (Dr. Siebert) de moeite. En laat je vooral door het einde nog even verrassen. Je komt dan te weten waarom het script aanvankelijk *Bitter Pill* als titel droeg. Meer kan ik echt niet zeggen; gaat dit zien.